

Какъ жабата стана управ- никъ на блатото.

(Отъ П. Блау)

Въ блатото живѣха много жи-
вотни. Тѣ постоянно се караха по-
между си

Ей надъ блатото танцуваше во-
денъ паякъ. Рибка се хвърли вър-
ху него. Той се провикна:

„Охъ, крачето ми! Не ме хапи!“

Рибката заплува по освѣтената отъ слънцето вода.
Върху нея се спуствна юрдечка. Рибката викна:

„Охъ, опашката ми! Не ме хапи!“

Юрдечката се гурна въ водата, а следъ малко за-
крета къмъ брѣга. Насреща ѝ кума лиса, която я деб-
нѣше. Тя се спуствна върху нея. Юрдечката извика:

„Охъ, крилото ми! Не ме хапи!“

Едно водно конче плуваше надъ водата. Долегѣ
врабче и право върху него.

Врабчето кацна на една трѣстика, а върху него се
спуствна ястребъ.

Брѣмбарче пълзѣше по брѣга на блатото, а срещу
него изпѣтзѣ единъ дъждовникъ

Муха бѣше кацнала на една сламка. Една жаба се
хвърли върху нея, а върху жабата налетѣ щъркелъ....

Съ една дума, всѣки гледаше да захапе друго, а